

den vijver dien dankbaarheid toekomt?

— „Quaestie van Liefde”, dacht God in zijne Woningen, en hij glimlachte weêr.

— De Zesde Dag der Schepping liep nu ten einde. Over alle werelden hing de zoete, milde gloed der Goddelijke goedheid, vanonder en van-boven God. De lucht en de aarde, en het natte en het drooge glansden, en bewaarden Zijn glans. Nóg schoot het groote licht dat heerscht aan den dag eene sproeiing van gloeiende zaden over 't groene vlak der Wester-hemelen, dat reeds de roode roos der maan rees in de Ooster-paarste, en de blik des Heeren ontstak ten staal-blauwen koepele eene eerste star. En zie: de zon, en het mindere licht dat heerscht aan den nacht, en de één voor één geopende starren, ontnamen dien avond als lang-verlangd bezit aan de oneindelijke Gratie een licht dat nimmer zóo schitterend, dat nimmer zóo zoet was geweest. De adem van God werd breed en rustig: hij zag naar de maat van zijn adem deinen 't klaar-blinkend gewemel der wateren en de reesemen van levende zielen die ze overvloediglijk bevolken. Zijne oogen als lazuren bollen schreven ten lichte de ellips hunner kreitsen: ten lichte volgde op schuine en roerlooze vlerk de reesem der late vogelen Zijn bliken in hun rondevaart. En de vogelen waren van goud langs onder, en de visschen waren van goud langs boven. De oogen van God werden blinkend als van parelen, en aan elken gras-spriet blonken parelen, waar heel de hemel van maan en van sterren in weerspiegeld stond. Godes adem overvlood zijn aangezicht als een ijle damp: een ijle damp ontsteeg bevruchtend de aarde, aldaar Eden bronzen lag verdeeld in de gloeiende karteling zijner vier rivieren, die waren elk als vloeiende edelsteenen in een bed van mat metaal. Dáár keerden naar de veerigen polken, ter rust of ter vermenigvuldiging, de dieren; maar bij hun trageren loop hieven zij, en bleven een tijdeken staan, hun kop naar den hemel, en zij gaven een goed en uitgelengd geluid, en de moede of smachtende appels hunner

oogen kregen een glans en een driekantig licht-punt. En de zegenende stilte zonk naar steeg de nachtelijke blauwte; en slechts Adam, Adam alleen, verstond stilte noch naglans. Hij stond op den heuvel, bóven de aardsche smooren, waaraan ontspruit de levens-stroom. Hij was heel wit in den avond. En hij verbaasde zich, dat hij niet zoo heel moe was, die avond, na nochtans geweldig loopen. En hij wist niet goed wat hij zou doen, nu hij nog geen slaap had, en alles reeds ging slapen.

En God, die het zag, en glimlachte, dacht weer: „Quaestie van Liefde”. — Hij, die wist alle dieren, waar zij zwieren of zwerven in water of lucht, op den bodem der aarde of ónder haar bodem, te hebben geschapen buiten de bedoeling van eigen doorzicht, en dat zij hen-zelf zouden kennen: zij bewezen hem dankbaarheid door 't feit alleen van hun bestaan en 't volvoeren van hun bestaan, zooals hij het had voorzien, gewild en bewerkt; en daarom had hij ze gemaakt vólledig en onmiddellijk-paarsgewijs, want hij wilde niet dat zij zich over iets zouden verwonderen, en andere onderscheiding maken dan van wat hun deugd of schade kon doen, dan bij keus voor het telen en de zorg voor hunne kinderen: — onderscheiding en keus die zij trouwens niet eens beseften. Hunne dankbaarheid: zij was als de geur der bloem, dewelke geurt zonder het te weten, en niet zou kunnen willen dat het anders was; daartoe immers, en in dien vorm, geschapen. — Maar Adam!...

Adam had Hij geschapen naar de eigen Gelijkenis, en Adam wist het. Maar hij had het aan zich-zelf nog niet ondervonden. God had hem verleend meesterschap over al 't levend-wezende, en hem geleerd dat hij die meesterschap bezat. Maar Adam had daar, aan den lijve of in den verstande, nog geens-zins de beteekenis van ingezien. Hij was, die de wetenschap bezat zonder de ervaring, en zoo had het God gewild, omdat Hij wist dat het goed is, ervaring door vooropgestelde wetenschap te laten leiden als door